

slovenski: *naočniki*. Velikrat se nam pripetí, da hoteč ogniti se nemčizni, zaidemo v laški zeljnik; namesto *kósten* pišemo *omara*, ki je takó malo naša, kakor *kósten*, ter pri tem ne pomislimo, da s tem jezik svoj prikratimo za jeden pojem, kajti národu je *omara* samó speisekasten. Ravno takó se nam je priljubila grda tujka »v okom (okúm) priti« (ital. *acume*), katera se nekaterim še po vrhu jako poetična zdi!

»Vijolice« je gospá Pesjakova posvetila prijatelju svojemu, blagorodnemu gospodu *dr. Fernejtu Zupanču*, iskrenemu pokrovitelju mladine. Tudi to dejanje gospé Pesjakove nas je napolnilo s zadoščenjem. Vrli g. dr. Zupaneč je navzlic letoma svojim — katerih mu Bog še mnogo dáj! — ohranil živo zanimanje za vsak napredek v naši književnosti in se je z dobrotami natihoma deljenimi in z modrimi svėti naši nadarjeni mladini izkazal pravega prijatelja, da nas presrčno veselí javna hvala, katero mu v pesmi izreka gospá Pesjakova. Končno še jedno besedo. Pri nas se hvali vsaka knjiga zaradi svoje zunanje oblike. To ni čudno, kar ima vsaka tiskarna svoj list ali še po več svojih listov, ki so ji na razpolaganje. Najskromnejša v tem oziru je bila doslej še Miličeva tiskarna. Zaradi prekrasne, v resnici ukusne zunanje oblike, v kateri je izdala »Vijolice«, pa zasluži, da jo javno pohvalimo.

»Slavček.« Zbirka šolskih pesmij Uglasbil Ant. Nedvėd, c. kr. učitelj godbe.
— Prejeli smo nastopno pismo:

Blagorodni gospod!

Z neumornim delom in ogromnimi žrtvami se mi je posrečilo pred nekoliko leti, da sem izdal metodično urejeno zbirko šolskih pesmij za slovensko mladino v treh zvezkih. Mislil sem tedaj, da ustrezem ž njo splošni potrebi, da bode osobito učiteljstvo slovensko rado sezalo po zbirki, katero more s pridom rabiti pri poučevanju v petji; ali žal, skoro sem se prepričal, da se pri nas še ni vzbudilo óno veselje do šolskega petja, kakeršnega bi bilo pričakovati pri toli nadarjenem národu, prepričal, da se le po nekod gojí petje takó, kakor bi se moralo gojiti radi izredne važnosti svoje, skratka: da uspeva petje le ondot, kjer ima šolska mladina sama pesemske zbirke v rokah.

Nečem Vam, blagorodni gospod, navajati koristij, katere prinaša dobra pesemska knjiga, naglašati nečem, kako vpliva pesem na um in srce, samó to si usojam trditi, da šola brez šolskega petja ni popolna šola! Nadalje tudi nečem in ne morem iskati vzrokov, zakaj se zlasti po deželi šolsko petje — lahko bi rekel — zanemarja, temveč samó zapupno se obračam do Vas, blagorodni gospod, da z vplivno besedo Svojo, izvolite blagohotno podpirati moje podjetje in takó spešiti stvar, ki je toli pomembna za sleharno šolo

Priporočujé Vam znova svojo stvar, ostajam z odličnim spoštovanjem

udani Vam

Ant. Nedvėd,

c. kr. godbeni učitelj.

Jako radi ustrezamo želji g. direktorja Nedvėda ter znova opozarjamo vse šolske kroge na v resnici krasno in izborno zbirko šolskih pesmij njegovih, katere se v treh knjižicah (I. in II. zvezek po 20, III. zvezek po 30 kr.) dobivajo pri tiskarji J. R. Milici v Ljubljani. Nedvėdov »Slavček« je po naših ljudskih šolah, zlasti po kmetih še vse premalo razširjen. Videli smo šole, v katerih ne samó otroci, ampak v katerih niti učitelj ni imel »Slavčka« v svoji posesti. Tožba g. Nedvėda, da se petje po naših šolah zanemarja in da ne more uspevati, ker otroci nimajo pesemskih zbirk v rokah, zdi se nam popolnoma upravičena, kajti otroci kmalu pozabijo pesmi, katere so se naučili, ako nimajo prilike vedno ponavljati tekst; in ker ne znajo besed, izgubé tudi veselje do petja. Želeti bi bilo, da bi vsi odločevalni faktorji delali na to, da se »Slavček« kolikor je možno razširi med našo šolsko mladino, da se ž njim ukorenini tudi veselje do petja.